

# **Alles is de Bedoeling**

AdJan van Gils



Kan ik leven van de Wind?  
Kan ik leven van de Liefde?  
Het oude zegt van niet,  
maar ik ben door schade en schande  
wijzer geworden  
dan de bedoeling was.  
En dat was precies de bedoeling.



Voor mijn vader

ISBN: 9789464486797

© 2022, 'Alles is de Bedoeling'  
AdJan van Gils  
**adjanvangils01@hotmail.com**

Druk en coverontwerp: Brave New Books

## Voorwoord

Als ik 'ik' schrijf dan bedoel ik daar niet mee 'kijk mij eens'.  
Dan duid ik mijn persoon aan, mijn wezen, mijn energie, mijn  
transparant zijn waarin mijn ervaringen zichtbaar worden.  
Misschien herken je jezelf in sommige van mijn ervaringen en  
de inzichten die eruit voortvloeien, misschien ook niet.  
Als ik 'mijn vrouw' of 'mijn dochter' schrijf dan duid ik  
daarmee niet mijn bezit aan. Eigenlijk geldt dat voor alles  
waar ik 'mijn' voor schrijf.  
Ik ben als een druppel in de oceaan, fysiek een nietig deel  
ervan, maar in essentie ben ik de oceaan, ben ik het geheel en  
de oneindigheid.  
Wat ik schrijf is om er zelf van te leren, te groeien, om mijn  
processen grond onder de voeten te geven, ze het daglicht te  
laten zien.  
Wat ik met dit boek beoog, is om te laten zien dat  
transparantie een kracht is die helpt helen en bevrijden en  
dat de kracht van de eenvoud de weg is naar huis.  
De meeste gebeurtenissen heb ik aan den lijve ondervonden.  
Toch zijn er ook een paar die ontsproten zijn aan mijn  
fantasie en misschien zijn die wel net zo waar als die ik met  
mijn fysieke zintuigen waarnemen kan.

In liefde  
AdJan





*Pays Cathare*

Naakte mannen met wilde baarden staan hand in hand met naakte, langharige vrouwen. Ze vormen een kring rond een enorme steen; het altaar. Met gesloten ogen ogen ze verbonden met zichzelf, elkaar, de rots en het heilige moment.

Plotseling zie ik een man en een vrouw elkaar loslaten. Ze draaien zich om en kijken me liefdevol en uitnodigend aan. Ik trek mijn kleren uit en loop naakt door de gecreëerde opening die zich achter mij sluit.

‘Ga maar met je hart tegen de dolmen aan staan,’ hoor ik.

Ik plaats mijn borst tegen de steen, spreid mijn armen en maak met mijn handpalmen contact met de steen die solide en warm aanvoelt. Dan, ineens, voel ik een lichte pijn in mijn hart, alsof er iets in mijn hart op het punt staat zich te openen of iets nieuws zich aan mij wil openbaren. Ik wacht. Als er vervolgens niets gebeurt, wil ik me tevergeefs losmaken van de steen die als een magneet aan me trekt. In de ontspanning van de overgave die volgt, hoor ik:

‘Laat je sporen van eenheid achter, ga op pad en ga alleen.

Veranker de wereld die jij bent in Moeder Aarde.’

Na een kort moment van vreugde, rijst een vraag in me op:

‘Mag het iets concreter? Kun je me een vorm aanreiken?’

‘Vorm is niet besteed aan jou. De magnetische kracht van deze steen maakt je daar bewust van. Je bent vrij van vorm. Dat ligt in jouw zielsmissie besloten. Ga op reis als je de roep voelt. Leef het avontuur van het niet-weten. Als je op reis gaat met jezelf kom je thuis bij jezelf. Weet dat je geconditioneerd bent om gehecht te zijn aan vorm die is opgelegd, aan een wereld die buiten je is en waarin geld, comfort, volgzzaamheid en veiligheid centraal staan. Maar als geld geen probleem zou zijn en er altijd hulp zou zijn en leiding, zou je dan gaan? Een ja is voldoende om een nieuwe fase in je leven in gang te zetten. Dan zal alles geregeld worden en voorbereid.’

Ik heb niet lang bedenktijd nodig. De passie stroomt door mijn aderen.

'Altijd zal alles voor iedereen kloppend zijn en je hebt van niets of niemand goedkeuring nodig.'

Vervolgens lost de zwaartekracht op en kom ik los van de vorm.

\*

Via de A7 in het oosten van Spanje rijd ik met de camper terug naar het zuiden. Terwijl ik geniet van het voorbijtrekkende heuvelachtige landschap gaan mijn gedachten uit naar Pays Cathare waar ik de afgelopen dagen op een boerencamping heb gestaan, op een grasveld, omringd door de besneeuwde toppen van de Pyreneeën. Overdag een strakblauwe hemel, 's nachts gadeslagen door een weelderige zee van sterren.

Denkend aan de kou van die eerste nacht, die ik trotseerde door twee dekbedden over me heen te trekken en een muts op te zetten, en aan de eerste zonnestralen in de ochtend die mij hadden verwarmd toen ik met een kop thee op een rotspunt had gezeten, besef ik me eens te meer dat deze pure sensaties mij pas echt het gevoel geven dat ik leef en dat ik in mijn lijf zit en verbonden ben met de wereld.

'Op deze manier is het leven een avontuur,' zeg ik zachtjes tegen mezelf, terwijl ik links ingehaald word door een dure Mercedes met geblindeerde ramen.

Het simpelweg met mezelf zijn in de camper is voor mij de grootste luxe die bestaat. Onderweg zijn, muziekje op de achtergrond, alle tijd van de wereld hebben en niets hoeven; dat is wat mij heel maakt.

Een dag later kom ik thuis bij mijn gezin. Sammie komt met blije ogen aangerend. Isabelle springt, luid 'papaaa' roepend, in mijn armen en uiteindelijk beland ik in een innige omhelzing met Marloes.

'Wat een welkom,' zeg ik.

'Dat is één van de leuke dingen van op reis gaan,' zegt ze, 'het thuiskomen. Vind je ook niet?'

\*

Over het stenige pad loop ik naar beneden. Terwijl de opkomende zon mijn rug verwarmt, neem ik plaats onder de olijfboom die uitkijkt over een weids, rommelig en groen dal dat de vorm heeft van een V, van voeten waaraan mijn wereld ligt. De schaduw hier en de altijd aanwezige wind veraangenamen de Andalusische zomer.

Afgelopen winter, na het olijven plukken, heb ik de boom gesnoeid, waardoor het zonlicht weer toegang kreeg tot het hart van de boom.

In het hart van het zaadje, dat de boom ooit was, lag besloten dat de boom zich zou vertakken, vanaf de grond, in vier stammen, gevoed door dezelfde wortels, voortgesproten uit dezelfde bron. Eén stam groeide naar het oosten, één naar het zuiden, één naar het westen en één naar het noorden.

Ik kijk naar de trosjes olijven die de dans tijdens de pluk zijn ontsprongen en naar de kleine, puntige, stevige en speelse blaadjes die zilver uitstralen. In mijn ogen oogt de boom tijdloos. Na elke snoeibeurt ontspruiten in een mum van tijd frisse groene scheuten aan de takken.

‘Als jij als een boom bent,’ zegt de boom, ‘geworteld in de aarde, geopend voor en groeiend naar het licht, dan ben jij eeuwig jeugdig, want zowel in jou als in mij stroomt een natuurlijke oerkracht die onsterfelijk is. Pluk de vruchten van de verbinding en geniet van de volledigheid die elke vrucht in zich draagt.’

Ineens krijg ik een beeld van een nederige slang die me een appel aanreikt. Dankbaar neem ik hem in ontvangst. Ik meen een zweem van een litteken te zien, van waarschijnlijk een hap die er ooit is uit genomen. Ik koester de appel, houd hem voor mijn hart. Vervolgens stap ik, met de glimmende appel in mijn handen, de onwetendheid in, daar waar alles niets is.

\*

Het weer is rustig, matige temperatuur. Het wolkendek houdt de felle zonnestralen tegen. Geen regen, geen extremen. Het weer laat zich op de plek waar ik woon niet beïnvloeden door het nieuws.

Gisteren zag ik een onthullende video met aantoonbare bewijzen dat de werkelijke macht op deze wereld in handen is van een kleine elite en dat deze elite een nieuw plan aan het uitvoeren is om zijn macht dieper te verankeren. Het eerste wat in mij opkwam, was dat men wil voorkomen dat de eenheidsenergie, die steeds nadrukkelijker voelbaar wordt, ook door de massa omarmd gaat worden. De pandemie is een onderdeel van dit plan.

Wat mij ook opviel aan de video, die bedoeld is om mensen wakker te schudden, was de donkere spannings-verhogende achtergrondmuziek die ook wel in enge films wordt gebruikt en in 'conspiracy' documentaires. Ook mensen die andere mensen wakker willen schudden, gebruiken daarvoor dus de angst, had ik me beseft. En het was voor mij klip en klaar dat ik niet kan kiezen voor de liefde vanuit angst. Ik kan alleen voor de liefde kiezen vanuit liefde.

Opvallend detail ook van de video, die een uur duurde, was de nadruk die gelegd werd op de leugen. Alleen in de laatste 30 seconden werd een beeld getoond, met lichte, vrolijke muziek op de achtergrond, van een samenleving gebaseerd op harmonie, liefde, natuur, eenheid, van kinderen die dartelen tussen de bloemen. Een uur voor de angst en slechts 30 seconden voor de liefde.

Maar ik weet dat alles klopt, ook dat de angst wordt uitvergroot. Het opent mijn ogen zodat ik de angst kan doorzien.

Ik geloof niet meer in goed en kwaad, juist en verkeerd. Ik weet dat het een niet zonder het ander kan en dat achter het ene plan weer een ander plan zit.

'Zolang jij je met mij verbindt,' hoor ik de liefde zeggen, 'dan verbind je jezelf met het geheel en ben je los van het detail met zijn opslokkende kwaliteit. Vanuit het geheel gezien, is het detail

slechts een schim. Vanuit het universum gezien is de aarde, qua grootte, niet eens een zandkorrel.'

Ik geniet nog even na van deze woorden en van de energie die mij omringt.

Als ik vervolgens op mijn telefoon kijk naar een site met nieuwsberichten, gebeurt er iets vreemds en magisch tegelijk. De rij met nieuwsberichten vervaagt en staat op het punt op te lossen in het niets. Alsof de gematerialiseerde energie van de letters, die vorm geven aan de leugen, zich door mij doorzien voelt en geen poot meer heeft om op te staan.

\*

Ik gedij op het ritme van onderweg zijn, van aankomen en vertrekken, van aanvoelen wanneer het op een bepaalde plek gedaan is en van het gehoor geven aan wat mij roept. De ene keer is dat een ander land, de andere keer zijn het de bergen of de zee, een rivier, een stad of dorp, een woestijn, een ander continent of gewoonweg een pelgrimage.

Dat moet mijn zigeunerbloed zijn, besef ik me, terwijl ik met mijn handen achter mijn hoofd naar het plafond staar. Zou er een zigeuner in de lijn van mijn voorouders zitten? Of ben ik er zelf één geweest? In een ander leven? Dan schiet me ineens te binnen dat mijn ziel een zigeuner is. De ziel gedijt bij nieuwe levens, nieuwe decors, nieuwe ervaringen.

Geïnspireerd sla ik het laken van me af en stap uit bed, loop over de koele, oude, bruine tegels naar de keuken, waar ik voor mezelf koffie zet met een percolator. Door het keukenraam zie ik Marloes onder de olijfboom zitten die zich dertig meter onder het huis bevindt.

Met mijn ogen gesloten zit ik naast haar op de grond. Ik verbind me met Moeder Aarde en voel haar dragende oer-energie via mijn staartbeen naar binnen stromen. Als ik vervolgens mijn ogen open, wijst Marloes mij op een adelaar die laag over de bomen het dal in scheert, gebruik makend van de thermiek. Met verwonderende aandacht volg ik de vogel die ik hier voorheen alleen hoog in de lucht zag zweven.

Plotseling maakt de adelaar een wijde draai van 180 graden en koerst recht op ons af. Wat gebeurt hier? De adelaar komt steeds dichterbij. Tien meter nog en hij verandert niet van koers. Ziet hij ons door het gebladerte van de boom niet zitten? Ik ben opgewonden. Twee meter nog. Ik slaak een ingehouden kreet van schrik en trek mijn hoofd een beetje in. Op het moment dat de adelaar onder de tak door wil zweven, ziet hij mij, gooit zijn romp naar voren en spreidt zijn vleugels. Vervolgens gaat alles in slow motion. De wilde adelaar laat zich in detail zien; veren in verschillende tinten bruin, met hier en